

Király Odett

ÁLLÓVÍZ

Nem múlnak el a szürke reggelek.
Ne is adjunk esélyt a szenvedélynek.
Ha akarnánk, sem térhetnének vissza
a felelőtlen, közös ébredések.
Persze felébredünk, csak már nem úgy:
már nem játszol urat, nem játszom szajhát.
Az én fejemben testek kavarnak,
a te fejedben Ágik, Zsófik, Annák.
Nem féltékenység, ezt már megbeszéltük.
Hisz jó ez így. Ilyen a közös forma.
Ne is bolygassunk állóvizeket,
úgysem akadhat ránk a reggel horga.
Ami van, az örök, ne múljon el,
ne bolygassa azt felelőtlen szándék.
Minket csak egy közös fénykép mutasson
színek nélkül, egy hiteles ajándék.

LELKET, ABLAKOT

A kéz az emlékekben él tovább.
A jobbal nagyanyám a fogsorát
pohárba tette esténként, reggel
pedig a ballal vette ki. Nagy háború
dült közte és apám között. Egy józan
pillanatban apám – egyik kezében
album, a másikban whiskys
pohár – ajánlott békejobbat.
Letettek mindent, aztán kezet fogtak.

Anyám nem látta – meghalt még előtte.
Az ő kezében érett meg a körte,
az alma és minden gyümölcs. Az én
kezem is ott nőtt éveken keresztül.
És mennyi minden volt még benne:

etetni moslékos vödör, tüzelni fa,
lavor víz, mosni lelket, ablakot.
Fasz is volt (nem mindig apámé),

volt gipsz is rajta, eltörött szavak.

A körmök whisky-cseppek, az ujjak
fogkefék, az öklök almacsutkák,
a kezeik pedig tenyérbe vésett,
rövid vonalak.

Rapai Ágnes

INDULJUNK EL

Induljunk el hát, te meg én...
Hogyan találjunk, öregem,
magunknak vackot, meleget,
új szívet, a szívünk helyén.

Mert a régi, bizony, vacak.
Nem hevíti öröm, se kín,
mondják, normális állapot,
a tél, szívem, mindent kihűt.

John Anderson, elalszanak
a rossz időben erdeink,
az út mentén meszes falak,
kornyadoznak a bokraink.

Valami biztonságot adj,
hogy ennél rosszabb nem lehet,
hogy ennél tovább nem szabad
fagyasztanunk az éveket.

Induljunk el hát, te meg én,
maradtunk több mint eleget,
találjunk vackot, meleget,
új szívet, a régi helyén.